

Sygn. akt IV Kz 218/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Stanisław Jabłoński(spr)

Sędziowie: (...) P. W.

SSO Krzysztof Głowacki

Protokolant Aneta Malewska

przy udziale T. F. Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu

w sprawie przeciwko **D. A.**

podejrzanemu o czyny z art. 62 ust. 1 i 2 i art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej

z dnia 21 lutego 2013r. sygn. akt II Kp 118/13

w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437§1 kpk

postanowił:

zażalenia obrońcy podejrzanego D. A. nie uwzględnić i zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej postanowieniem z dnia 21 lutego 2013r. sygn. akt II Kp 118/13 przedłużył stosowanie wobec podejrzanego D. A. tymczasowego aresztowania na okres kolejnych 3 (trzech) miesięcy tj. do dnia 27 maja 2013 roku.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca podejrzanego, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść orzeczenia, polegające na:

- naruszenie art. 249 § 1 kpk poprzez przyjęcie, że stosowanie tymczasowego aresztowania w przedmiotowej sprawie jest niezbędne dla zapewnienia prawidłowego toku postępowania, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia takiego ustalenia;

- naruszenie art. 7 kpk, art. 258 § 1 i § 2 kpk poprzez dowolną i sprzeczną z zasadami logiki ocenę zebranego materiału dowodowego co znalazło wyraz w przyjęciu, że zachodzi uzasadniona obawa, że podejrzany będzie w bezprawny sposób utrudniał toczące się przeciwko niemu postępowanie karne, przy jednoczesnym zaniechaniu przytoczenia w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia okoliczności, w oparciu o które Sąd wskazaną obawę wywodził;

- błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że podejrzany będzie utrudniał w sposób bezprawny postępowanie, tj. art. 258 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art. 7 kpk;

- naruszenie art. 258 § 2 kpk poprzez nieuzasadnione przyjęcie przez Sąd I instancji, że podejrzanemu grozi realnie surowa kara pozbawienia wolności;

- naruszenie art. 251 § 3 kpk poprzez lakoniczność uzasadnienia polegającą na zaniechaniu przytoczenia okoliczności wskazujących na istnienie podstawy i konieczność stosowania tymczasowego aresztowania i ograniczenie się w tym zakresie do ogólnikowych stwierdzeń niezawierających odniesienia do konkretnych okoliczności wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności poprzez zaniechanie wskazania, na jakich dowodach Sąd oparł ustalenia dotyczące istnienia uzasadnionej obawy utrudniania przez podejrzanego postępowania w warunkach wolnościowych, mactwa, ukrywania się oraz ustalenia dotyczące grożącej podejrzanemu realnej surowej kary.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i zaprzestanie stosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, a w jego miejsce zastosowania środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym, w szczególności zaś poręczenia majątkowego w kwocie dziesięciu tysięcy złotych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Na obecnym etapie postępowania nadal aktualne pozostają przesłanki, które legły u podstaw zastosowania względem D. A. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania. W dalszym ciągu realną pozostaje obawa, że w przypadku zastosowania względem podejrzanego nieizolacyjnych środków zapobiegawczych podejmie on próby ukrycia się przed wymiarem sprawiedliwości. Istotnym jest w tym zakresie fakt, że podejrzanemu grozi surowa kara do 10 lat pozbawienia wolności, wynikająca z art. 62 ust. 2 i art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

W tym miejscu, wobec treści zażalenia, przywołać należy stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uchwale 7 sędziów z dnia 19.01.2012 r. (sygn. akt I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1), iż podstawy stosowania tymczasowego aresztowania, określone w art. 258 § 2 kpk, przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 kpk i art. 257 § 1 kpk i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 kpk, stanowią samodzielne przesłanki szczególne stosowania tego środka zapobiegawczego.

W odniesieniu do podejrzanego nie zachodzą natomiast żadne szczególne okoliczności, które po myśli art. 259§1 i 2 kpk nakazywałyby odstąpienie od stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.

Mając na względzie powyższe, uznać należy, że niewystarczającym dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania byłoby zastosowanie wobec D. A. postulowanych przez skarżącego środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy postanowił jak na wstępie.